

«Urre berdea» esaten die
mendian dugun lerrari,
orrelaxe da izanik ere
tantai sendoak ugari:
egur ta zurez ogei urtetan
poztutzen du nekazari,
diruz ederki lagundurikan
baserriko etxeari.

Egia diot: etxeko lanaz
ongi dator ler-txanpona,
neretzat beintzat gezurtia da
aintzin-gibelka diona.
Pagoak eder, aritzak obe,
gure lurren jariona,
baiña jorian piñuak dakar
gure ziskura gauz ona.

AMONA IL ZAIGU

*fajo geranok iltzea zor dugu. Sandia, bear bada, bestea
baiño geiago biziko da; ala ere, guztiok mundu au laga ta
besterako bidea artu bear; ez dago besterik. Gure amona,
nere ama, larogetaz urtetan gurekin, nere aurrekoen egoitz
onetan bizi izana, alzo goizez il zitzaigun. Eta gaur lurra
emon diogu. Anima tez gorputz bego atsedean betean.*

Doiñu: «Argi-azkorrian jinik...».

Begi-bizi, malgua zan
gure amonatxoa,
eztizko parra goxotan
zeukan beti aoa;

ez nuen nik iñoiz ere
 sudur-xustu ikusten,
aren itzalak berriz
 alaiz ginduen josten.

Urtetsu zalarik ere
 zerbaiteri ekion,
ta nik bekaitzez, egia!,
 begiratu oi nion.
Gure endaren basalore,
 euskaldun amandrea!
zuk utzi bizi-zerrendan
 ba dugu ikasbidea!

Urril-lenez ii zitzaigun,
 etxe alboko ostoak
ori jar-tean; zartadan
 bota zun erioak.
Begi-keiñuz zigun «agur»
 ozt-oztan denoi esan;
artez zitzaizkigun jarri
 bi begiak malkotan.

Beresiko lorak zimel
 dakuskit arrezkero.
txoriak ez dabilzkigu
 len lez alai unero;
odei beltzez da estali
 zeru azpiko izarra,
izadi denak du eder
 aren itzal-neoarra.

Goizean dugu eraman
 —malkoak jo begira!—,
bai, ixi], triste lagundu
 diogu illen errira...

An utzi dugu otz, zurbil,
beretarren artean,
berpizteko itxaroz noski
azken-tanga unean.

Ziurra cia eriotza
ludira danarentzat;
soma jaio ta it egiten,
orixe da legetzat.
Zu, amona maite ori,
etzera inoiz geiago
ezpan-goxo ta bizkorki
gurean ibilliko.

BaMa, soñez jausi arren,
ba duzu zerbait ilgaitz:
duzun zori orri buruz
oso zait mintzogaitz;
ezpíritu duzu illezkor,
eriok alda zaitu
gogoen atsen-lekura,
an argia dukezu.

Zeure duzu onezkero
betikoz eziña:
eriotzak eman dizu
ezilkortazun eiña.
Ez malkorik, ha: biziei
dagokie negarra,
oindio ilkor diranen
min-zitada lakarra.

Bemaizu, ba, Goiko Jaunak
argia, pake auta;
zeuzkan gurari guztiak
bete ditzala baita.

Zabiltz, aurrerantzean.
—irriparra aoan-
ipui zarren kontaria
ortxe Jainko altzoan.

Zure oroitza oztia
bego emen gurean,
zure itzala bekigu
oantzu zauri-miñean.
Ementxe gelditzen zaizu
zizaillu urteduna,
ipui elezarrik asko
alai entzun zituna.

Bekigu arnas-emaille
zure irripar goxua,
ta lanerako bultz-gaillu
duzun izpiritua.
Jauna: Zuk eman, Zuk kendu;
egiz zaitut goستن.
Zure begien aurrean
gara denok makurtzen.

